

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

N Á L E Z

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 159/04-40

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. novembra 2004 v senáte zloženom z predsedu Alexandra Bröstla, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Mazáka vo veci sťažnosti Márie Gazdagovej, bytom K., zastúpenej advokátkou JUDr. D. T., K., vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 1217/99 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Márie Gazdagovej na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 1217/99 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice I **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 1217/99 konal bez zbytočných prietáhov.

3. Márii Gazdagovej n e p r i z n á v a finančné zadosťučinenie.

4. Okresný súd Košice I j e p o v i n n ý uhradiť Márii Gazdagovej trovy právneho zastúpenia 9 340 Sk (slovom deväťtisíctristoštyridsať slovenských korún) na účet jej advokátky JUDr. D. T., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 29. apríla 2004 doručené podanie Márie Gazdagovej, bytom K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. D. T., K., označené ako „*Sťažnosť*“. Z jeho obsahu vyplynulo, že sťažovateľka podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 19 C 1217/99, ktorá sa pôvodne týkala žaloby sťažovateľky o vyporiadanie zastavaného pozemku.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala 6. decembra 1999 žalobu o vyporiadanie zastavaného pozemku na okresnom súde (spolu s Ing. E. O.). Sťažovateľka vo svojej sťažnosti okrem iného uviedla:

„Návrh bol... doplnený 8. 3. 2000 a je vedený pod sp. zn. 19 C 1217/99... Keďže súd bol v predmetnej veci nečinný, sťažovateľka listom zo dňa 6. 6. 2003 požiadala o vytýčenie pojednávania... Okresný súd Košice I listom zo dňa 20. 6. 2003 sťažovateľke oznámil, aby upresnila okruh žalovaných v konaní...

Prvé úkony smerujúce k rozhodnutiu vo veci vykonal Okresný súd Košice I až nariadením pojednávania na deň 16. 9. 2003. Na základe jeho priebehu sťažovateľka spolu s ďalšou navrhovateľkou predložili súdu dňa 27. 10. 2003 návrh zmeny žaloby...

Z dôvodu pretrvávajúcej nečinnosti a prieťahov v konaní podala sťažovateľka podľa § 17 zákona č. 80/1992 Zb. o štátnej správe súdov dňa 24. 11. 2003 predsedovi Okresného súdu Košice I sťažnosť... Ten v odpovedi sp. zn. Spr 2447/03 zo dňa 16. 12. 2003 konštatoval, že sťažnosť považuje za čiastočne opodstatnenú, s odvolaním sa na neúplnosť a nepresnosť samotného návrhu na začatie konania...“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a po jej prerokovaní vydal tento nález:

„1. Okresný súd Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 1217/1999 porušil základné právo Márie Gazdagovej na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jej právo na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Košice I prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 1217/1999 konal bez zbytočných prieťahov.

3. Márii Gazdagovej priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 100 000,- Sk, ktoré jej je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice I je povinný zaplatiť náhradu trov konania na účet advokátky JUDr. D. T., Advokátska kancelária, K. do pätnástich dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto nálezu.“

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky na neverejnom zasadnutí senátu podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a uznesením č. k. II. ÚS 159/04-17 z 30. júna 2004 ju prijal na ďalšie konanie.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval 21. júla 2004 právnu zástupkyňu sťažovateľky a predsedu okresného súdu, aby sa vyjadrili k otázke vhodnosti ústneho pojednávania, a predsedu okresného súdu zároveň vyzval, aby sa vyjadril aj k sťažnosti a jej prijatiu na ďalšie konanie.

Právna zástupkyňa sťažovateľky v odpovedi na výzvu oznámila ústavnému súdu listom z 29. júla 2004 (doručeným ústavnému súdu 30. júla 2004), že súhlasí s tým, aby sťažnosť bola prerokovaná bez ústneho pojednávania.

Predsa okresného súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti z 20. augusta 2004 (Spr 2447/03, doručenom ústavnému súdu 25. augusta 2004) uviedol, že netrvá na verejnom pojednávaní vo veci. Priložené stanovisko okresného súdu sa však vzťahovalo na iný prípad sťažovateľky na tomto súde (sp. zn. 19 C 1215/99). Okresný súd po urgencii stanoviska zo strany ústavného súdu 2. septembra 2004 vo svojom vyjadrení z 8. septembra 2004 (sp. zn. Spr 2447/03, doručenom ústavnému súdu 14. septembra 2004) uviedol, že nemôže poskytnúť stanovisko k veci sp. zn. 19 C 1217/99, „*nakoľko spis sa nachádza na Krajskom súde v Košiciach za účelom rozhodnutia o odvolaní*“.

Ústavný súd zistil 20. septembra 2004, že v súvislosti s tým, že sťažovateľka podala odvolanie proti uzneseniu o ustanovení znalca, predmetný spis bol 31. augusta 2004 postúpený Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „*krajský súd*“) na rozhodnutie o odvolaní v tejto veci.

Okresný súd v stanovisku k sťažnosti z 25. októbra 2004 (doručenom ústavnému súdu 29. októbra 2004) okrem iného uviedol:

«... sťažovateľka, ktorá v konaní 19 C 1217/99 vystupuje na procesnej strane žalobkyne v 2. rade, podala 6. 12. 1999 žalobu, ktorou sa domáhala od žalovaných zaplata 800,- Sk za 1 m² pozemku, ktorý je zapísaný na Správe katastra v Košiciach na LV č. 1088, ako parcela č. 705 a 706 o celkovej rozlohe 313 m².

Podanie žalobkyní (návrh na začatie konania) neobsahovalo náležitosti uvedené v ust. § 79 O. s. p., preto ich súd 23. 2. 2000 písomne vyzval na odstránenie vád.

8. 3. 2000 žalobkyne doručili súdu „upresnený“ žalobný návrh, ktorý nebol po právnej stránke perfektný.

Žalobkyňa v 2. rade požiadala súd o priznanie oslobodenia od platenia súdnych poplatkov.

31. 7. 2000 súd vyzval žalobkyňu v 1. rade na zaplatenie súdneho poplatku v sume 3.128,- Sk a zároveň doručil návrh na vyjadrenie žalovaným v 1. a 2. rade.

Až 11. 12. 2000 žalobkyňa v 1. rade zaplatila súdny poplatok.

V priebehu konania žalovaná v 2. rade M. T. zomrela.

Dedičské konanie po neb. žalovanej bolo právoplatne skončené 2. 6. 2003.

Do konania po neb. žalovanej v 2. rade vstúpili M. K., Š. T. a V. Sz.

Prvé pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 16. 9. 2003. Boli na ňom vypočuté žalobkyne.

Ďalší termín pojednávania bol určený na 28. 10. 2003. Toto pojednávanie sa na žiadosť žalobkyň nekonalo a bolo odročené na 15. 1. 2004.

5. 11. 2003 právny zástupca JUDr. P. doručil súdu zmenu žalobného návrhu, ktorým si žalobkyne uplatnili vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 4.382,- Sk s prísl. a v prevyšujúcej časti zobrali žalobu späť.

Pojednávanie určené na 15. 1. 2004 sa pre ospravedlnenú neprítomnosť žalobkyň a ich právneho zástupcu nekonalo a bolo odročené na 4. 3. 2004.

Na tomto pojednávaní boli vypočutí žalovaní v 1. až 3. rade. Pojednávanie bolo odročené na neurčito za účelom nariadenia znaleckého dokazovania.

9. 3. 2004 bolo vyhotovené uznesenie č. k. 19 C 1217/99-61 a bol ustanovený na podanie znaleckého posudku Ing. M. H.

Ing. H. vrátil spis a uznesením č. k. 19 C 1217/99-70 bol na vypracovanie posudku ustanovený Ing. J. P.

Proti výroku o povinnosti zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania podala odvolanie žalobkyňa v 1. rade.

Spis bol 24. 8. 2004 postúpený na rozhodnutie Krajskému súdu v Košiciach.

Krajským súdom bol spis dňa 22. 10. 2004 vrátený, nakoľko uznesenie 19 C 1217/99-70 bolo doručené JUDr. K., ktorá mala iba substitučné plnomocenstvo, pričom žalobkyne splnomocnili zastupovaním v spore JUDr. P. Uznesenie nebolo účinne doručené.

Z môjho pohľadu nejedná sa o vec právne ani skutkovo zložitú, preto toto kritérium nemôže mať vplyv na dĺžku konania.

K predĺženiu konania prispeli do značnej miery samotné žalobkyne, ktoré doručili súdu návrh, ktorý nebol v súlade s ust. § 79 ods. 1 O. s. p. Ani následné „upresnenie“ návrhu nebolo po právnej stránke perfektné.

Až podanie zo dňa 5. 11. 2003 možno kvalifikovať ako riadny návrh na začatie konania, ktorý je určitý, zrozumiteľný a opiera sa o právny titul. O tomto zmenenom návrhu však súd doposiaľ podľa § 95 O. s. p. nerozhodol. Taktiež súd nerozhodol o žiadosti žalovanej o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov.

Na dĺžku konania mala vplyv aj smrť žalovanej v 2. rade M. T. (21. 11. 2002) a prebiehajúce dedičské konanie po nej, ktoré bolo právoplatne skončené 2. 6. 2003.

Aj samotné žalobkyne prispeli k predĺženiu konania, keď sa neustanovili na pojednávanie dňa 28. 10. 2003 a 15. 1. 2004.

Na základe vyššie uvedeného som dospel k záveru, že k porušeniu základného práva sťažovateľky, na prerokovanie veci v primeranej lehote, zo strany súdu nedošlo.»

II.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...“, a porušenia práva upraveného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého „Každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...“, v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 19 C 1217/99.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ (II. ÚS 61/98), pričom „tento účel možno zásadne dosiahnuť právoplatným... rozhodnutím. Nestačí, ak

štátny orgán vo veci koná“ (II. ÚS 26/95). K vytvoreniu stavu právnej istoty preto dochádza až „právoplatným rozhodnutím súdu...“ (I. ÚS 10/98).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prejednávanej veci.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, ústavný súd z predloženého súdneho spisu zistil, že v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 19 C 1217/99 ide pôvodne o „žalobu o vyporiadanie zastavaného pozemku“ proti Š. T. a jeho manželke M. T. Po jej zmene a čiastočnom späťvzatí sa žaloba týka vydania bezdôvodného obohatenia v súvislosti s neoprávneným užívaním nehnuteľnosti. Žaloby tohto typu (podľa § 135c zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov) tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, aj keď sa konania o nich v závislosti od konkrétnych okolností môžu stať časovo náročné v súvislosti s potrebou vykonať dokazovanie, od výsledku ktorého závisí rozhodnutie vo veci samej. Ústavný súd vo vzťahu k predmetnej veci konštatoval, že ju nemožno posúdiť ako právne a skutkovo zložitú a pri správnej právnej kvalifikácii a pri sústredenom postupe okresného súdu ju možno uzavrieť bez zbytočných priet'ahov v konaní. Na to, že nejde o vec právne a skutkovo zložitú, poukázal aj predseda okresného súdu.

2. Ďalším kritériom, ktorého použitím ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných priet'ahov v konaní sp. zn. 19 C 1217/99, bolo správanie sťažovateľky ako účastníčky tohto súdneho konania. Sťažovateľka sa nezúčastnila na pojednávaniach 28. októbra 2003 a 15. januára 2004, pričom svoju neúčasť ospravedlnila. Po takmer štyroch rokoch od podania žaloby, ktorá bola po právnej stránke nejasná, a po zvolení si právneho zástupcu sťažovateľka zmenila pôvodný žalobný návrh a v časti ho vzala späť. Zmena vyplynula aj z toho, že v priebehu konania zomrela žalovaná M. T. a do konania vstúpili jej dedičia.

Ústavný súd hodnotil správanie sťažovateľky ako také, ktoré v značnej miere prispelo k zbytočným priet'ahom v konaní: jej pôvodný návrh bol nepresný a neúplný a spomalil postup okresného súdu na začiatku konania (čo však neospravedlňuje takmer dva a polročné obdobie, v ktorom okresný súd neurobil vo veci žiadny úkon).

3. Tretím kritériom, ktorého použitím ústavný súd zisťoval, či došlo k zbytočným priet'ahom v označenom súdnom konaní, bol postup samotného okresného súdu. Ústavný súd z vyžiadaného spisu okresného súdu vo veci sp. zn. 19 C 1217/99 zistil nasledovné skutočnosti:

Žaloba o vyporiadanie zastavaného pozemku pôvodne napadla na okresný súd 6. decembra 1999. Okresný súd vyzval 21. februára 2000 sťažovateľku na upresnenie žalobného petitu do 15 dní. Sťažovateľka upresnila petit 8. marca 2000. Okresný súd ďalej vyzval 25. júla 2000 sťažovateľku na dokladovanie príjmov pre oslobodenie od súdnych poplatkov a zaslal kópiu žaloby a jej doplnenie odporcom na vyjadrenie.

Sťažovateľka zaslala 7. augusta 2000 okresnému súdu svoje doklady o osobných, majetkových a zárobných pomeroch.

Odporcovia zaslali 12. septembra 2000 okresnému súdu svoje vyjadrenie k žalobe.

Druhá žalobkyňa (podala návrh spolu so sťažovateľkou) oznámila 17. februára 2003 okresnému súdu, že v uvedenej veci bol zaplatený súdny poplatok v kolkoch 18. decembra 2000, a žiadala o nariadenie pojednávania.

Okresný súd dal 19. júna 2003 pokyn oznámiť sťažovateľke, že pojednávanie nariadi po upresnení okruhu žalovaných a právnych nástupcov po poručiťke M. T., ktorá zomrela 21. novembra 2002.

Sťažovateľka oznámila 7. júla 2003 okresnému súdu, že požadované upresnenie žalobného návrhu osobne doručila okresnému súdu a opakovane predkladá pôvodný návrh žaloby a jeho upresnenie.

Okresný súd nariadil pojednávanie vo veci na 16. september 2003 (pokynom zo 6. augusta 2003, pokynmi z toho istého dňa bolo uložené vyzvať odporcov na vyjadrenie, ako aj požiadať o pripojenie súvisiacich spisov sp. zn. Čd 508/55 a D 1466/78 a o overenie spisov vedených v týchto kauzách od decembra 1999).

Odporkyňa (dedička po M. T.) sa k žalobe vyjadrila 28. augusta 2003.

Prvé pojednávanie vo veci konané 16. septembra 2003 za účasti sťažovateľky a právneho zástupcu všetkých odporcov bolo odročené na 28. október 2003. Sťažovateľka požiadala 22. októbra 2003 o odročenie nariadeného pojednávania za účelom ustanovenia si právneho zástupcu. Okresný súd odročil 28. októbra 2003 pojednávanie vo veci sťažovateľky na 15. január 2004.

Sťažovateľka ďalej doručila 5. novembra 2003 okresnému súdu návrh na zmenu žaloby. Okresný súd dal 10. decembra 2003 pokyn na doručenie uvedeného podania právnej zástupkyni odporcov.

Sťažovateľka ospravedlnila 14. januára 2004 svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní a okresný súd odročil 15. januára 2004 toto pojednávanie na 4. marec 2004.

Druhé pojednávanie vo veci sa konalo 4. marca 2004 za účasti všetkých účastníkov a ich právnych zástupcov. Právny zástupca sťažovateľky zotrval na návrhu žaloby z 5. novembra 2003, ktorý sa zásadne líši od pôvodného návrhu. Okresný súd odročil pojednávanie na neurčito za účelom nariadenia znaleckého dokazovania (vyhotovenie geometrického plánu v zmysle návrhu sťažovateľky z 5. novembra 2003).

Okresný súd prijal 9. marca 2004 uznesenie č. k. 19 C 1217/99-61, ktorým nariadil vykonať znalecké dokazovanie znalcom z odboru geodézie a kartografie. Toto uznesenie nebolo do 14. júna 2004 doručené právnomu zástupcovi odporkyne, ktorá mala zložiť aj zálohu na znalecké dokazovanie, zásielka sa vrátila a bolo vykonané opakované doručenie.

Po doručení zásielky sťažovateľka podala odvolanie proti uzneseniu o ustanovení znalca (v časti o výške preddavku, ktorý je potrebné zložiť na podanie znaleckého posudku) a okresný súd postúpil 31. augusta 2004 spis sp. zn. 19 C 1217/99 krajskému súdu. Krajský súd vrátil 22. októbra 2004 spis okresnému súdu, pretože jeho uznesenie nebolo účinne doručené.

Okresný súd uznal v odpovedi na sťažnosť sťažovateľky na prieťahy v konaní zo 16. decembra 2003 (sp. zn. Spr 2447/03) čiastočnú opodstatnenosť tejto sťažnosti.

Z uvedených skutočností vyplýva, že doterajšie konanie okresného súdu vo veci sp. zn. 19 C 1217/99 možno rozdeliť na tri obdobia.

V prvom období, t. j. od podania návrhu 6. decembra 1999 do 31. júla 2000, okresný súd robil základné procesné úkony a vyzýval sťažovateľku, resp. žalobkyňu v prvom rade na upresnenie žaloby a na zaplatenie súdneho poplatku. Žalobkyňa v prvom rade zaplatila súdny poplatok 11. decembra 2000.

V druhom období, t. j. od 11. decembra 2000 do 16. septembra 2003 (v rámci ktorého prebehlo aj dedičské konanie po žalovanej v druhom rade zomrelej 21. novembra 2002, právoplatne skončené 2. júna 2003), okresný súd nevykonával vo veci žiadny úkon, ktorý by účinne smeroval k rozhodnutiu vo veci samej. Prvé pojednávanie vo veci, ktoré malo meritórny význam, sa uskutočnilo až viac ako tri a pol roka po podaní návrhu (16. septembra 2003) okresnému súdu.

V treťom období, t. j. od pojednávania uskutočneného 16. septembra 2003, a po druhom pojednávaní vo veci 4. marca 2004 (už v súvislosti so zmeneným návrhom žaloby

zo strany sťažovateľky predloženým okresnému súdu 5. novembra 2003) sa okresný súd zaoberal nariadovaním znaleckého dokazovania, ktoré má tvoriť súčasť rozhodovania vo veci samej, a v zásade konal plynulo.

Ústavný súd so zreteľom na všetky uvedené skutočnosti konštatoval, že konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 19 C 1217/99 nie je v čase konania ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľky ani takmer po piatich rokoch od podania pôvodného návrhu právoplatne skončené a že okresný súd predovšetkým v rámci druhej fázy konania o jej návrhu bol nečinný viac dva a pol roka. Po zmene návrhu sťažovateľky 5. novembra 2003 okresný súd začal vo veci priebežne konať a robiť úkony, ktoré smerujú k rozhodnutiu vo veci samej. So zreteľom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že v doterajšom konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 19 C 1217/99 bolo porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší takéto rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

1. Ústavný súd v súlade so svojím rozhodnutím o porušení základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v zmysle § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde prikázal okresnému súdu, aby vo veci sp. zn. 9 C 1217/99 konal bez zbytočných prietáhov.

2. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy: „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.“

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“.

Sťažovateľka požadovala priznanie primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 100 000 Sk, pričom svoju žiadosť odôvodnila postupom okresného súdu.

Ústavný súd však dospel k záveru, že vzhľadom na konkrétne okolnosti a povahu veci a na záver o porušení základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je samotné rozhodnutie o porušení týchto základných práv sťažovateľky a o uložení povinnosti okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných priet'ahov dostatočné. Z týchto dôvodov rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 3 výroku tohto rozhodnutia.

3. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania, ktoré sťažovateľke vznikli v súvislosti s jej zastupovaním v konaní pred ústavným súdom advokátkou JUDr. D. T., ktoré vyčíslil sumou 9 340 Sk (§ 1 ods. 3, § 13 ods. 8, § 16 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), pričom vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za 1. polrok 2003, ktorá bola 13 602 Sk (pre účely odmeny za úkony po 1. januári 2004). Náhrada bola priznaná za dva úkony po 4 530 Sk a po 140 Sk režijný paušál.

Trovy konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. novembra 2004